

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 11/12/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 277

BẠN CÓ CHỊU HƯỞNG CÁI PHƯỚC NÀY KHÔNG

Trong thời hiện đại chúng ta rất có phước vì ở nơi nào chúng ta cũng có thể nghe được Phật pháp, nghe được danh hiệu “***A Di Đà Phật***”. Ngày trước, khi ở chùa có giảng sư đến giảng Kinh, nói pháp, mọi người sẽ chặt một cây tre để treo lá cờ lên, người xung quanh nhìn thấy lá cờ thì biết chùa đang có pháp hội. Số lượng người nhìn thấy lá cờ treo trên cây tre, từ đó biết chùa có pháp hội không nhiều. Người xưa muốn được nghe giảng pháp thì phải đi nhiều ngày đường, thậm chí phải xin tá túc ở chùa để được tham gia pháp hội. Ngày nay, truyền thông phát triển nên mọi người đều dễ dàng tiếp cận thông tin, bất cứ nơi nào chúng ta cũng có thể nghe được pháp, nghe được câu Phật hiệu.

Hòa Thượng nói: “***Nếu chúng ta chịu hưởng phước này thì ngay trong đời này chúng ta nhất định có thể vãng sanh***”. Rất ít người chịu hưởng phước này! Tôi đã có nhiều năm huân tập Phật pháp nhưng thời gian tôi quên câu Phật hiệu vẫn nhiều hơn là nhớ. Những ngày gần đây, tôi ở nhà nên có thể lắng nghe được danh hiệu Phật, nhìn thấy hình ảnh Phật và bắt mình đề khởi danh hiệu Phật, khi nào làm việc

mỏi thì tôi viết chữ Hán. Tôi thường viết danh hiệu “***A Di Đà Phật***”, những từ tán thán Tịnh Độ, nhắc thức người niệm Phật. Máy chục năm qua, tôi luôn mặc áo phông có chữ “***A Di Đà Phật***”, khi áo sờn cũ, không thể mặc thì tôi mới bỏ. Tất cả đều do thói quen, chúng ta tập cho mình thói quen này.

Nhiều năm qua, tôi luôn đặt máy niệm Phật ở chỗ ngủ, khi đang ngủ, tôi vẫn bật máy niệm Phật. Ở mọi nơi, mọi lúc, chúng ta nên lắng nghe câu Phật hiệu, nghe các bài pháp. Chúng ta phải trường kỳ huân tập, nếu không nghe câu Phật hiệu, không nghe giảng pháp thì chúng ta sẽ nghe những thứ khiến tăng trưởng ảo danh ảo vọng, “*tham, sân, si, mạn*”.

Hòa Thượng nói: “***Bạn có chịu hưởng phước báu này không!***”. Người hiện đại có phước rất lớn, phước báu này người xưa không có cơ hội để hưởng. Ở hai vườn rau, tôi đặt các máy nghe pháp chạy bằng năng lượng mặt trời, máy có hình chùa một cột rất đẹp, khi tôi ở vườn rau tôi vẫn được nghe giảng pháp. Khi chúng ta di chuyển trên tàu xe, chúng ta có thể mang theo một chiếc máy nghe pháp nhỏ để được nhắc nhở mình mọi lúc, mọi nơi.

Khi tôi còn nhỏ, tôi muốn tìm một bức tranh của Phật A Di Đà nhưng không thể tìm được, một lần, tôi nhìn thấy bức ảnh trắng đen của Phật A Di Đà trong một cuốn tạp chí, tôi đã cắt ra, để vào khung hình và treo trang trọng ở đầu giường. Ngày nay, chúng ta dễ dàng có những tấm hình Phật A Di Đà rất đẹp nên chúng ta có tâm lý xem thường. Chúng ta tưởng chừng luôn có thể nghe những bài pháp, nhưng nếu một ngày nào đó nếu thiên tai xảy ra, kho dữ liệu trên Internet bị mất thì chúng ta sẽ không có cơ hội được nghe nữa.

Trước đây, tôi mang về rất nhiều các đĩa Hòa Thượng giảng, hiện tại, tôi phải mang đốt vì không có thiết bị để xem. Ngày nay, gần như mọi người không đọc Kinh sách. Trên Kinh nói: “***Thế gian vô thường, khổ, không, vô ngã***”. Chúng ta đang có phước rất lớn vì mọi lúc, mọi nơi đều có thể tiếp nhận Phật pháp nhưng chúng ta ỷ lại, xem thường. Chúng ta có tâm lý hôm nay không xem thì ngày mai xem nhưng sẽ đến một ngày, chúng ta sẽ không có cơ hội để xem nữa. Sẽ có một ngày, chúng ta không thể truy cập vào trang web được nữa, chúng ta phải rất cẩn trọng với việc này! Cuốn “*Những tấm gương đức hạnh Việt Nam*”, tổng hợp 350 tấm gương đức hạnh của Việt Nam, nếu chúng ta sưu tập được 1000 tấm gương thì cuốn sách sẽ rất dày, nhiều người sẽ không muốn đọc vì vậy chúng ta đang tiến hành làm các bộ phim hoạt hình 3D về các tấm gương đức hạnh để nhiều người xem hơn.

Ngày trước, tàng Kinh các, nơi bảo lưu Kinh điển là nơi tôn nghiêm, được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, hiện tại, mọi người không quan tâm đến việc lưu trữ Kinh điển nữa. Đây là điều đáng lo! Hòa Thượng từng nói: “*Lần này in 3000 bộ “Đại Tạng Kinh”, chúng ta sẽ tặng cho các thư viện của các trường Đại học trên thế giới, nếu nơi nào bị thiên tai hỏa hoạn, bão lũ thì còn những nơi khác lưu giữ*”. Chúng ta có cái phước này nhưng gần như chúng ta không thích hưởng. Khoảng một vài chục năm trước, mọi người không thể nghĩ đến việc

ngồi tại nhà cũng có thể tham gia các lớp học. Trong lớp học trên Zoom của chúng ta có những đồng học đang ở Mỹ, Đan Mạch, Đức, Thụy Sĩ, mọi việc rất thuận tiện nhưng kết quả của sự thuận tiện này rất hạn chế.

Hòa Thượng nói: *“Từ xưa đến nay mọi người đều công nhận “Kinh Hoa Nghiêm” là căn bản pháp luân, nhất thừa viên giáo, trong “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói đến việc niệm Phật. Niệm Phật gì? Niệm “A Di Đà Phật”. Hòa Thượng muốn nhắc chúng ta khắc sâu danh hiệu “A Di Đà Phật” vào trong tâm.*

Hòa Thượng nói: *“Có người hỏi tôi nên niệm bốn chữ hay niệm sáu chữ, trên “Kinh A Di Đà” đã nói chấp trì danh hiệu, chúng ta chấp trì danh hiệu chính là niệm “A Di Đà Phật”. Nếu chúng ta chân thật hạ quyết tâm ngay trong đời này cầu vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, đời sau không ở nhân gian nữa thì trong tâm của chúng ta chỉ có một câu Phật hiệu, chúng ta phải niệm niệm nối nhau không được gián đoạn”.*

Hòa Thượng nói: *“Có người hỏi, họ phải làm việc, họ phải tư duy, suy nghĩ giải quyết vấn đề, phải trả lời câu hỏi vậy họ phải làm sao để niệm Phật không gián đoạn. Lúc này chúng ta có thể để câu Phật hiệu xuống, chuyên tâm làm việc, làm việc xong thì tiếp tục đề khởi câu Phật hiệu. Nếu chúng ta niệm câu Phật hiệu thì chúng ta không vọng tưởng, nếu không niệm câu Phật hiệu thì chúng ta sẽ niệm vọng tưởng. Chúng ta vừa ngưng câu Phật hiệu thì vọng tưởng liền khởi lên do vậy cần phải có người nhắc nhở chúng ta. Đây là lý do chúng ta cùng nhau tổ chức cộng tu, mọi người cùng nhắc nhở, khích lệ nhau. Chúng ta có được cơ hội này thì chính là có phước báu”.*

Ngày nay, nếu nhiều người ở cùng nhau thì có nhiều nguồn tư tưởng, mọi người dễ bị tạp loạn, tín tâm bị dao động. Nhiều người hỏi tôi nên đến đạo tràng thanh tịnh nào để niệm Phật, tôi không biết phải trả lời họ như thế nào! Nếu chúng ta đến một đạo tràng thanh tịnh mà tâm chúng ta không thanh tịnh thì chúng ta sẽ phá hoại đạo tràng. Ngày nay, rất khó tìm được đạo tràng thanh tịnh!

Hòa Thượng nói: *“Con người thời hiện đại có phước báu nhưng chúng ta có biết hưởng phước báu này không? Vì sao nói người hiện đại có phước*

báu? Vì chúng ta tùy lúc, tùy nơi đều có thể nghe được câu Phật hiệu, một ngày 24 giờ không gián đoạn. Chúng ta nghĩ xem phước báu này có lớn không!”. Chúng ta thường không coi đây là phước báu mà thậm chí cho rằng điều này phiền hà. Nhiều người đến đây cảm thấy khó chịu vì mọi nơi đều đặt máy niệm Phật, máy giảng pháp. Mỗi chúng ta đều có thể tạo cho mình cơ duyên được nghe câu Phật hiệu bằng cách luôn mang theo một chiếc máy nhỏ, để đi đâu chúng ta cũng được nghe câu Phật hiệu, được nghe giảng pháp. Đây chính là đại phước báu. Chúng ta nghe nhiều ngày thì chúng ta mới cảm nhận được lợi ích, người mới nghe thì sẽ không cảm nhận được lợi ích.

Khi hai con tôi còn nhỏ, trong nhà tôi để khoảng ba chiếc đài, trên bàn thờ Phật để máy phát tiếng niệm Phật, ở nhà bếp để máy bật bài giảng “*Đệ Tử Quy*”, ở phòng khách để máy giảng pháp, các con tôi đã quen nghe những điều này, những nội dung này cũng đã len lỏi vào trong tâm chúng. Cho dù mọi người không chủ động nghe nhưng những nội dung này vẫn len lỏi vào trong tâm họ.

Hòa Thượng nói: “***Người xưa khi rời khỏi niệm Phật đường thì đã quên mất câu Phật hiệu, người hiện đại, sau khi rời khỏi Phật đường thì khi đi bộ hay ngồi trên xe, câu Phật hiệu vẫn không gián đoạn; trong phòng ngủ, khi chúng ta đang ngủ, câu Phật hiệu cũng không gián đoạn. Phước báu này so với người xưa thì quá lớn rồi!***”. Chúng ta thường không coi đây là phước báu mà cảm thấy phiền! Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc, trong cuộc sống hiện sinh này, chúng ta có cơ hội gieo chủng tử của câu Phật hiệu vào trong A Lại Da Thức, để chúng ta dễ dàng đề khởi câu Phật hiệu. Nếu chúng ta gieo được câu Phật hiệu vào trong tâm khảm thì khi chúng ta bệnh, chúng ta sắp rời khỏi thế gian, chúng ta không quên câu Phật hiệu.

Cách đây khoảng một tuần, tôi nói chuyện với Thầy Kỳ Anh qua điện thoại, Thầy rất minh mẫn, Thầy hỏi thăm tôi, tôi mở hình ảnh để thầy nhìn thấy Phật điện, bàn nơi tôi giảng bài, nơi tôi viết thư pháp. Tôi nói với Thầy: “*Hàng ngày con đều viết câu “Nam Mô A Di Đà Phật”*”. Tôi cũng có ý để Thầy nhìn thấy những nơi này! Thầy giơ tay lên khoe với tôi là Thầy cũng mới được tặng một xâu chuỗi. Hôm qua, Thầy đã nhẹ nhàng ra đi! Đây là Thầy có đại phước báu, đại nhân duyên. Khi còn trẻ, Thầy làm rất nhiều việc, không hề biết đến

Phật pháp, khi về già, Thầy đã biết đến hệ thống Khai Minh Đức và Thầy đã có nhân duyên với Phật pháp, Thầy ra đi rất nhẹ nhàng. Tôi rất ngưỡng mộ Thầy!

Có những người tu hành cả một đời nhưng khi ra đi thì rất nhiều bệnh khổ, có người cả cuộc đời không biết đến Phật pháp nhưng ra đi một cách nhẹ nhàng. Mọi người nói, khi Thầy ra đi, khuôn mặt của Thầy rất tươi giống như Thầy đang ngủ. Chúng ta tu học Phật pháp, học chuẩn mực Thánh Hiền nhưng chúng ta có trải qua đời sống có thực sự an vui, tự tại hay không? Chúng ta học Phật pháp mà chúng ta không tự tại, an vui vì chúng ta không chịu buông xả, chúng ta dính mắc, chấp chặt quá nhiều thứ trong tâm. Chúng ta thường luôn “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” nên chúng ta không tự tại, an vui. Có những người tu hành nhiều chục năm nhưng khi ra đi vô cùng khó khăn, đây là do họ chỉ tu giả, tu tướng không tu tâm. Sư Ông Tịnh Thuận đã nói: “*Đừng tu danh tu lợi, đừng tu dục tu tình, đừng tu gian, tu dối*”. Có người hằng ngày không gõ chuông mõ, nhưng khi nhà có khách thì gõ chuông mõ rất to, đây là họ đang tu gian, tu dối.

Tôi có chuông, mõ nhưng khoảng 8 năm nay, tôi chưa từng gõ vì tôi nghe hàng xóm nói, có một người gõ chuông vào lúc 3, 4 giờ sáng khiến họ không ngủ được. Chúng ta tu hành mà không tự tại, an vui thì chúng ta không thể ra đi một cách tự tại, an vui. Những người cả đời sống một cách chân thành, thiện lương thì sẽ ra đi một cách nhẹ nhàng. Chúng ta tu hành tưởng chừng như buông xả nhưng chỉ buông xả vật chất bên ngoài, không buông xả nơi tâm. Nếu tâm chúng ta chân thật buông xả thì khi còn sống, chúng ta có thể làm rất nhiều việc, khi ra đi thì nhẹ nhàng, không vướng bận. Rất nhiều người tu hành cả cuộc đời nhưng ra đi một cách khó khăn vì họ dính mắc vào danh vọng, tiền tài. Người xưa nói: “*Càng cao danh vọng, càng dài gian nan*”.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải nhìn thấu, buông xả, tự tại, tùy duyên, niệm Phật***”. Chúng ta phải nhìn thấu, buông xả, tự tại, tùy duyên rồi mới niệm Phật. Chúng ta niệm Phật mà không buông xả, phan duyên vậy thì chúng ta chắc chắn sẽ gặp chướng ngại. Nếu pháp môn niệm Phật không thể có thành tựu thì Thích Ca Mâu Ni Phật đã không dạy chúng ta niệm Phật. Trong bài Hòa Thượng nói: “***Kinh Hoa Nghiêm***” là căn bản pháp luân, nhất thừa viên giáo, trong “***Kinh Hoa Nghiêm***” đã nói đến việc niệm Phật. Niệm Phật gì? Niệm

“A Di Đà Phật”. Đại Bồ Tát trên *“Kinh Hoa Nghiêm”* là Bồ Tát Văn Thù, Bồ Tát Phổ Hiền, các Ngài đều niệm Phật cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Chúng ta niệm Phật không có thành tựu vì chúng ta niệm Phật không như lý, như pháp. Có những người niệm Phật mười năm nhưng vẫn *“tham, sân, si”*, bá đồ của họ ngày càng lớn nên họ không thể có thành tựu. Chúng ta niệm Phật không có thành tựu thì chúng ta tham thiền cũng không thể thành tựu. *“Thiền”* là nhất niệm bất sanh, trong tâm không sinh khởi bất cứ một niệm nào. Có người tham thiền mà vẫn nhìn thấy người khác tu sai, tu dở, dịch sai đây là họ vẫn đang vọng tưởng. Người xưa nói: *“Thiền là ngoài không dính tướng, trong không động tâm”*. Nếu ở ngoài chúng ta vẫn dính mắc, ở trong nội tâm vẫn khởi vọng tưởng thì đây không gọi là thiền. Hòa Thượng nói: *“Có những người ngồi đó nhưng nếu họ không vọng tưởng thì ngủ gục”*. Chúng ta phải chân thật quán chiếu lại chính mình! Đây không phải là lời chỉ trích mà Hòa Thượng nói lên tâm cảnh của nhiều người tu hành.

Có những người đi theo tôi niệm Phật mười năm nhưng sau đó chuyển sang tu những pháp khác. Có người ban đầu chuyển sang tu theo pháp *“bất niệm tự niệm”*, sau đó tham thiền, hiện tại, họ tin theo một pháp mà thường đi du lịch đến những thắng cảnh. Chúng ta càng tu nhiều pháp thì tâm càng loạn động. Trên Kinh Phật nói đây là: *“Vô sở thất tòng”*. Tâm không có chỗ để nương về. Bài học hôm trước Hòa Thượng đã nói: *“Tận tín sách, bất như vô sách”*. Nghĩa là *“Tin hoàn toàn vào sách, không bằng không có sách”*. *“Không sách”* là không vọng, không cần phải chọn lựa nhiều, chỉ cần chọn một pháp để *“nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu”*. Chúng ta phải đạt đến chỗ tinh túy của một môn. Chúng ta phải chọn một pháp phù hợp căn tánh của chúng sanh trong thời kỳ Mạt pháp.

Thích Ca Mâu Ni Phật đã chọn cho chúng ta pháp môn niệm Phật. Khi chúng ta đi, đứng, nằm, ngồi đều có thể đề khởi câu Phật hiệu. Hòa Thượng nhắc đi nhắc lại nhiều lần là trên *“Kinh Đại Tập”* đã dạy: *“Thời kỳ Chánh Pháp giới luật thành tựu, thời kỳ Tượng Pháp Thiền định thành tựu, thời kỳ Mạt Pháp Tịnh Độ thành tựu”*. Thời kỳ của chúng ta cách xa thời kỳ của Phật gần 3000 năm, chúng ta đang ở thời kỳ Mạt Pháp, Hòa Thượng đã nhắc lại lời của Phật ở trên Kinh, đây là chúng ta nghe theo lời của Phật thông qua sự khẳng

định của Hòa Thượng Tịnh Không, hiện tại, chúng ta niệm Phật là hoàn toàn chính xác. Chúng ta đừng nghe theo lời của những người thế gian mà đi vào con đường tăm tối. Có người trước đây đã niệm Phật khoảng 10 năm nhưng hiện tại họ chuyển sang tu thiền, họ nói, họ ngồi thiền mà câu Phật hiệu vẫn nổi lên nên họ tìm cách loại trừ câu Phật hiệu. Tôi cảm thấy tiếc cho họ, họ tìm cách loại trừ câu Phật hiệu là họ đã khởi vọng tưởng, trong đời này, chúng ta rất khó diệt hết vọng tưởng!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài
liệu học tập Mang lại lợi ích cho mọi người!*